

ΜΑΡΙΛΙΤΑ ΧΑΤΖΗΜΠΟΝΤΟΖΗ

ΓΥΜΝΑΣΙΟΥΜ

Εικονογράφηση: Πέτρος Χριστούλιας

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γυμνάσιουμ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαριλίτα Χατζημποντόζη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη

ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Πέτρος Χριστούλιας

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεοδώρα Σπυροπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μαριλίτα Χατζημποντόζη, 2020

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3546-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3547-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

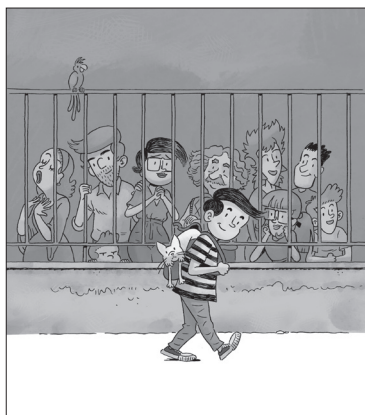
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙΛΙΤΑ ΧΑΤΖΗΜΠΟΝΤΟΖΗ

ΓΥΜΝΑΣΙΟΥΜ

Εικονογράφηση: Πέτρος Χριστούλιας

Αφιερωμένο στους έφηβους με πίστη και όραμα!

Η οικογένειά μου κι εγώ

Εφτασε η ώρα! Πετάω στα σύννεφα! Θα πάω Γυμνάσιο, η στιγμή που τόσο καιρό περιμένα επιτέλους ήρθε! Η ιδέα ότι θα μπω σε αυτό το τεράστιο, πολύχρωμο κτίριο που βλέπω ακριβώς μπροστά μου με έχει ενθουσιάσει! Είμαι τόσο ευτυχισμένος, είμαι για την ακρίβεια ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του πλανήτη!

Μα καλά, με πιστέψατε; Λέτε να υπάρχει φυσιολογικό παιδί που να τα λέει αυτά; Σιχαίνομαι το ότι θα περάσω τρία ολόκληρα χρόνια σε αυτή τη «φυλακή».

Η σοφή μάνα μου είχε τη φαεινή ιδέα ντάλα κατακαλόκαιρο να περάσουμε «μια βολτούλα», λέει, να το δούμε από κοντά! Μόνο που κρυβόμουν πίσω από τα πεύκα σαν τον κατάσκοπο και προχωρούσε μόνη της μπρο-

στά μουρμουρίζοντας... Δε θέλω να με δει κανείς και να νομίζει ότι με πάει η μάνα μου σχολείο! Χάλια ξεκίνημα νέας σχολικής χρονιάς. Και δεν έχει καν ξεκινήσει. Την κάτσαμε τη βάρκα!

«Ας το δούμε μόνο, και μετά συνεχίζεις μια χαρά το υπόλοιπο καλοκαίρι σου!»

Μα ποιο υπόλοιπο; Το μεγαλύτερο έχει περάσει και μάλιστα χάλια, γιατί στην κατασκήνωση πέρασα χάλια, πιο χάλια δε γίνεται. Ή μάλλον γίνεται. Αυτό που περνούσα ΤΩΡΑ! Η μάνα μου ξαφνικά έστριψε και μπήκε μέσα! Μέσα στο Γυμνάσιο! Έχει γούστο να αρχίσει αυτά που ρωτούσε στην πρώτη δημοτικού!

«Μόνο να ρωτήσω τι πρέπει να φέρεις για την πρώτη μέρα, τίποτ' άλλο», μου πέταξε! Έχει μπλέξει τις πρώτες, δεν εξηγείται αλλιώς! Εγώ, στο μεταξύ, έτρεξα και κρύφτηκα πίσω από τον προφυλακτήρα ενός αυτοκινήτου! Να με, λοιπόν, εδώ να αναρωτιέμαι τι δουλειά μπορεί να κάνει κάποιος που έχει τελειώσει το δημοτικό (απάντηση: ΚΑΜΙΑ). Και τι θα γίνει τώρα που εγώ Γυμνάσιο δεν πρόκειται να πάω;

«Ε! Τι κάνεις εσύ εδώ;» άκουσα μια γνώριμη φωνή. «Δεν πιστεύω να ήρθες να δεις το καινούργιο σου σχολείο!» Ήταν ο Μάρκος που θα πάει στη δευτέρα γυμνασίου.

«Καμία σχέση», είπα όσο πιο άνετος μπορούσα, «περιμένω κάτι φίλους, να πάμε για προπόνηση».

«Α! Ο Μάρκος! Καλή πρόοδο, αγόρι μου», ξανάκουσα μια ακόμα πιο γνώριμη φωνή, «εμείς ήρθαμε μια βολτούλα να δει ο φίλος σου το νέο του σχολείο! Ωραία θα περάσουμε!»

Αν μπορούσα, θα το έβαζα στα πόδια. Τώρα τι να κάνω; Να χτυπήσω παλαμάκια να εξαφανιστώ ή να τα βάλω με την τύχη μου; Εκείνο το «θα περάσουμε» πού κόλλαγε; Γράφτηκε και η μάνα μου Γυμνάσιο;

«Τα λέμε στο σχολείο, λοιπόν», είπε ο Μάρκος και γελούσαν και τα μουστάκια του (που λέει ο λόγος, δηλαδή, γιατί ο Μάρκος μουστάκια δεν έχει – ακόμα).

Σε όλη τη διαδρομή μέχρι να επιστρέψουμε σπίτι η μάνα μου δε σταμάτησε να μου λέει να πάψω να είμαι «πνεύμα αντιλογίας» κι εγώ σκέφτομαι να της κάνω το χατίρι! Θα πάψω να το λέω «φυλακή» και θα το λέω ΓΥΜΝΑΣΙΟΥΜ! (Εδώ με υποστηρίζετε, έτσι;) Αυτό την εκνευρίζει ακόμα περισσότερο. Ειλικρινά αυτούς τους μεγάλους δεν τους καταλαβαίνω καθόλου. Δεν είπα τίποτα κακό. Τόσες λατινικές λέξεις μάς αράδιαζε τον χειμώνα ο θείος Περικλής που είναι λατινολόγος και όλοι τον κοιτούσαν με θαυμασμό: παλάτιουμ, προφούντουμ! Τι την πειράζει δηλαδή και η δική μου; ΓΥΜΝΑΣΙΟΥΜ, πάει και τελείωσε!

Στο σπίτι όλοι με έχουν πρήξει! «Πόσο μεγάλωσες», «πόσο ψήλωσες», «πόσο ομόρφυνες». Γιατί, πριν ήμουν μικρός, κοντός και άσχημος; Άσε αυτή η μάνα μου! Ακόμα «μικρέ μου πρίγκιπα» με λέει! Ναι, και έζησαν αυτοί

καλά κι εμείς χειρότερα! Πάντως τον Μάρκο που μένει απέναντί μας δεν τον βλέπω και πολύ εντάξει. Μόλις τελείωσε την πρώτη Γυμνάσιουμ με τα χίλια ζόρια! Κι εγώ δεν ξέρω πόσοι καθηγητές μπαινόβγαιναν όλη μέρα στο σπίτι του! Άλλος για μαθηματικά, άλλος για φυσική, άλλος για αρχαία! Άσε το άλλο! Έμαθα (από σίγουρες και διασταυρωμένες πηγές) πως στο Γυμνάσιουμ τον φώναζαν «μπρόκολο».

Οι ίδιες πηγές μού είπαν πως θα το πάθω κι εγώ. Δεν ξέρω αν θα με φωνάζουν «μπρόκολο», πάντως σίγουρα θα μου κολλήσουν παρατσούκλια! Ίσως με πουν «ξινόμηλο», ή «βατόμουρο», ή «τραχανά»! Σιχαίνομαι τον τραχανά! Είμαι σε σκέτη απελπισία! Εδώ μέσα, πάλι, γίνεται χαμός. Αυ-

τή τη στιγμή που σας μιλάω, η μάνα μου παράτησε το κήρυγμα και ξεκίνησε να διαβάξει «βιβλία αυτοβελτίωσης» για να μη μου τσιρίζει, και τώρα δε μου μιλάει καν! Από την άλλη, ο Μπούλης όλο τρέχα-γύρευε εντολές μού δίνει! «Θα δούμε πώς θα πάει το Γυμνάσιο. Πού ξέρεις, μπορεί και να σου αρέσει...» Ναι, καλά, κάτι τέτοια λένε οι μπαμπάδες, τα λέει και ο Μπούλης μου. Μπούλη λέω τον μπαμπά μου. Δεν του αρέσει,

αλλά μου αρέσει που δεν του αρέσει! Ακούστε μερικές από τις εντολές που μου δίνει, για να με καταλάβετε!

«Βάλε στο γατί το ψάρι που άφησες», «βοήθα και λίγο τον αδελφό σου με τα κλάσματα», «πότισε καμιά φορά και τον φίκο», «τάισε το καημένο το παπαγαλάκι, δεν το λυπάσαι; Θα ψοφήσει το κακόμοιρο και θα φταις εσύ», «πήγαινε τη βιγόνια στη γιαγιά σου», «γίνε επιτέλους υπεύθυνος», «Γυμνάσιο θα πας, με αυτά τα μυαλά θα πας;» Και το τελευταίο και χειρότερο από όλα: «Πόσες φορές σου έχω πει να μην ακυρώνεις μόνος σου τον οδοντογιατρό; Πάλι ρεζίλι γίναμε! Γιατί τον πήρες τηλέφωνο και του είπες πως μετακομίσαμε στην Κούβα και δεν μπορείς να πας; Βάλ' το καλά στο κεφάλι σου, σιδεράκια πρέπει να βάλεις και θα βάλεις!»

Ε, αυτό ήταν, πάει και τελείωσε! Εγώ τους το ξεκαθάρισα! Ή σιδεράκια ή Γυμνάσιουμ! Διαλέξτε! Και τα δύο μαζί αποκλείεται!

Τελικά και σιδεράκια φοράω και διακοπές δε θα πάω! Και για όλα φταίει αυτό το Γυμνάσιουμ! Γιατί ο Μπούλης πιστεύει πως τα δόντια μου δεν πρέπει να είναι σαν του καρχαρία, και τώρα που θα μπω στο Γυμνάσιουμ να έχω ωραία ομιλία! Σκέτη απελπι-

σία! Η μάνα μου, πάλι, είχε την ακόμα πιο φαεινή ιδέα να μου φέρει έναν καθηγητή σήμερα, να με προετοιμάσει λέει για τα αρχαία, για να μην είμαι του χρόνου σαν ούφο! Και τώρα είμαι εδώ, στη βεράντα, και διαβάζω! Μεταξύ μας δε διαβάζω, ταΐζω το χρυσόψαρό μας, τον Σαϊξπηρ. Άσε που από μέσα ακούγεται η θεία Μανέστρο με τις άριές της, που μένει μαζί μας, όπως και το άλλο της μισό, η Λίτσα!

Η θεία Μανέστρο δεν είναι σαν τις άλλες θείες! Δηλαδή, μεταξύ μας, καμία σχέση! Έχει μια φωνή τραγουδι-στή κι όλα τα λέει τραγουδιστά. Η μάνα μου λέει πως της έμεινε κουσούρι από τότε που σπούδαζε σοπράνο για να

τραγουδήσει στη Σκάλα του Μιλάνο. Βέβαια, στη Σκάλα του Μιλάνο δεν τραγούδησε ποτέ κι έτσι ακούμε τις αγριοφωνάρες της από τη δική μας σκάλα. Το άλλο της μισό είναι ένα κακάσχημο γατί, που το κουβαλάει, όπως και τα κρουασάν με φράουλα, παντού. Στο ένα χέρι το κρουασάν και στο άλλο το λουρί και δώσ' του άριες. Το «θεία Μανέστρο» τής το κόλλησα εγώ! Δυστυχώς όμως το βρήκε χαριτωμένο και δε θύμωσε, που σημαίνει πως πρέπει να της βρω άλλο. Αυτοί είμαστε! Α, ξέχασα να σας πω για αυτό το ούφο, τον μικρό μου αδελφό! Μου μιλάει συνέχεια, θέλει να τον παίρνω μαζί μου σαν το γατί της θείας Μανέστρο, θέλει να του λύνω τα κλάσματα (λες και τα θυμάμαι), μετά τον πίνουν τα κλάματα, θέλει να βλέπει σαχλά παιδικά που παρακολουθούν τα μωρά, κάνει βλακείες στο σχολείο όταν μιλάω με κάποιο κορίτσι και γενικά είναι ο χειρότερος αδελφός του κόσμου! Το μόνο καλό είναι πως τον βάζω να τρώει τα φασολάκια που σι-

χαίνομαι (όπως και τον τραχανά) κι έτσι γλιτώνω τις «άσ' τα να πάνε» θεωρίες της μάνας μου για τη βιταμίνη Α, Β, C, D και τα λοιπά, και τα λοιπά!

Εγώ λοιπόν έχω την ατυχία να είμαι σε αυτή την οικογένεια! Anyway!

Εδώ στη βε-

ράντα όπου βρίσκομαι και βαριέμαι τρελά, κάνω βουτιές με τη φαντασία μου. Ονειρεύομαι. Ναι, με τα μάτια ανοιχτά. Φτιάχνω με το μυαλό μου ιστορίες για ντετέκτιβ, χαμένα περιδέραια, χαμένα παγόβουνα και εγώ χαμένος νιώθω. Να υπήρχε, λέει, σχολείο ντετέκτιβ, να μαθαίναμε να ξεδιαλύνουμε μυστήρια, μάλιστα! Αντί για αυτό, έχουμε το άθλιο Γυμνάσιουμ και εγώ περιμένω ακόμα τον μουσάτο να μου μάθει τα «ούτε που με ενδιαφέρουν» αρχαία. Το μόνο που με ευχαριστεί είναι πως θα κολλήσει στα δόντια του το υποβρύχιο που θα του σερβίρει η μάνα μου! Έχει τρελή πλάκα να μιλάει, να ξεροβήχει και να με στραβοκοιτάει! Στόχος ίσον ΕΠΙΤΥΧΙΑ!

Είχα δίκιο σε όλα! Και το υποβρύχιο κόλλησε και έτσι αναγκάστηκε να τελειώσει το μάθημα νωρίτερα. Αυτό που δεν είχα προβλέψει ήταν οι αγριοφωνάρες της μάνας μου (τι τα διάβαζε εκείνα τα βιβλία που υποτίθεται θα την έκαναν να μη μου φωνάζει;). Ήρθε καταπάνω μου και να, διαβάστε παρακάτω τι έκανε!

Και τώρα Γυμνάσιουμ! Ο Γιάννης έχει φέτος πολ-
λά να μάθει.

Πώς επιβιώνει κανείς στο νέο αυτό σχολείο; Τι
σχέση έχουν τα μήλα με τον Αϊνστάιν; Ποια είναι η
κυρία Ήβη; Πώς μπορεί κανείς να είναι παραξeno-
μαγνήτης; Πώς λύνει κανείς γρίφους σαν «το μυ-
στήριο της Λίτσας»; Πώς γίνεται μέλος μουσικού
συγκροτήματος με όνομα *Κίτρινα Χαλιά* (προσο-
χή, ο τόνος, παρακαλώ, στο τελευταίο α!); Τι δου-
λειά έχει ο Πικάσο με μια πίτσα, έναν Ψηλό και
έναν Κοντό; Μα το κυριότερο που θα μάθει στο
Γυμνάσιουμ είναι πως πρέπει να είναι ο εαυτός του.

Be you! λοιπόν! Και παρέα με τον Γιάννη, ζήστε
τις πιο απίθανες αλά Γυμνάσιουμ περιπέτειες...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από II ετών

ISBN: 978-618-01-3546-6

9 786180 135466

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 24366